

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10191

гр. София, 27.06.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в закрито заседание на 27.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

като разгледа дело номер **7924** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр. с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба от С. Л. Д., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Д. В., за изменение на решение № 2304 от 08.04.2024 г. по адм. дело № 7924/2023 г. на Административен съд – София град (АССГ) в частта му за разноските. С молбата се иска в полза на адв. Д. Т., преупълномощила адв. Д. В., да се присъдят разноси по делото за адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство на основание чл.38, ал.2 във вр. с ал.1, т.3, предл.2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

Ответникът – Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ) чрез юрк. Т. К. в писмен отговор изразява становище за неоснователност на искането, като моли за оставянето му без уважение.

За да се произнесе по искането, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, взе предвид следното:

С решение № 2304 от 08.04.2024 г. по адм. дело № 7924/2023 г. АССГ по предявен от С. Л. Д. иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е осъдил Агенцията за държавна финансова инспекция да заплати на ищеца сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № 11-01-563/21.02.2020 г., издадено от директора на АДФИ, ведно със законната лихва, считано от 06.10.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлил иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди до пълния предявен размер от 5000 лв.

По искането на пълномощника на жалбоподателя за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 във вр. с ал.1, т.3, пр.2 от ЗА, съдът е приел, че такива не следва да се присъждат, тъй като по делото не е представен договор за правна защита, респ. уговорено с него възнаграждение, поради

което съдът не може служебно да се произнася за разноси в този смисъл. Позовал се е на ТР № 6/2013г. по тълк.дело № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС ТР № 6/2012 г. на ВКС, ОС на ГК и ТК, според което наличието на договор за правна помощ е абсолютна предпоставка за присъждане на разноси, тъй като именно в него се посочва договореният начин на плащане. С оглед на това е приел за основателна само претенцията за присъждане на заплатената от ищеца държавна такса в размер на 10 лв.

Съгласно чл.248, ал.1 от ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. Цитираната норма изисква молбата за изменение в частта за разноските да е подадена в определен срок и при наличие на своевременно заявено становище по дължимостта и размера им, като се представи списък по чл.80 от ГПК.

Молбата за изменение на решението в частта му за разноските е подадена от надлежна страна в предвидения в чл.248 от ГПК срок, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл.38, ал.2 от ЗА, в случаите на оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие по чл.38, ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 от ЗА. Разпределянето на отговорността за разноси се осъществява по правилата на чл.78, ал.1 и ал.3 от ГПК, приложими на основание чл.144 от АПК.

Съдебната практика безпротиворечиво приема, че за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗА е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т.1-3 на чл.38, ал.1 от ЗА, като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ, ако то не бъде оспорено. Освен че е достатъчно основание за присъждане на разноси за предоставена безплатна правна помощ обаче, договорът е необходим, за да се установи как именно е уговорено процесуалното представителство между страните по него. Освен това насрещната страна следва да е наясно на какво основание и в какъв размер се претендират разноските.

Вярно е, че доколкото писмената форма на договора за правна помощ е форма за доказване (видно от мотивите към т.1 на ТР № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС), липсата на писмен договор не е пречка да бъде удостоверено в процеса постигнатото съгласие, че учредената с пълномощно процесуална представителна власт за адвокатска защита ще бъде предоставена безплатно. Това обстоятелство обаче не се презюмира, а следва да бъде установено от данните по делото. Следователно трябва да е налице индикация, че между страните по договора е налице съглашение, че правната помощ ще бъде предоставена безплатно. Посочването, че се иска заплащане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал. от една страна дава яснота на другата страна в какъв размер биха били тези разноси, а от друга страна дава възможност на същата евентуално да оспори основанието, на което това възнаграждение се претендира.

В случая по делото е представено пълномощно, по силата на което ищецът е упълномощил адв. Д. Т. да го представлява по заведеното по исковата му молба дело

до приключването му пред всички съдебни инстанции, както и да преупълномощава адвокати по неин избор със същите права. По силата на това пълномощно адв. Т. е преупълномощила адв. Д. В. да представлява ищеца по делото. В тези пълномощни не е предвидено, че се предоставя безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.2.

По изложените съображения подадената от С. Л. Д. молба за изменение на решението в частта му за разноските като неоснователна следва да бъде оставена без уважение. Водим от горното, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата на С. Л. Д., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Д. В., за изменение на решение № 2304 от 08.04.2024 г. по адм. дело № 7924/2023 г. на Административен съд – София град в частта му за разноските. Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: